

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/80/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209897
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5312209897.6

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4C 194/2012-61 zo dňa 7. novembra 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Čadca rozsudkom č. k. 4C 194/2012-61 zo dňa 07.11.2013 návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. Žalovanej náhradu trov konania neprisúdil. Súd konštatoval, že navrhovateľ si uplatnil náhradu majetkovej škody v sume 175 eur ako aj nemajetkovej ujmy v sume 553,20 eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu preto tento nerozhodol o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní v zákonom stanovenej 30 dňovej lehote. Navrhovateľ hodnotil postup súdu ako neodôvodnený z hľadiska nevykazovania krokov nadmernej právnej zložitosti veci a rovnako, podľa jeho názoru vec si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu vo veci.

Na daný právny vzťah súd primárne aplikoval zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zmien a doplnkov ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2014 (ďalej len zákona č. 514/2003 Z. z.).

Dokazovanie vykonal prečítaním listinných dôkazov (žalobný návrh z 27.09.2012, oznam o začatí konania podľa § 35 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“, obsah spisu sp. zn. 13Er/107/2005, vyjadrenie sudcov Okresného súdu Čadca, uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8NcC/426/2013 a sp. zn. 6NcC/342/2013, ktorým rozhodoval o vylúčení či nevyhlúčení niektorých sudcov).

Z obsahu exekučného spisu mal súd preukázané, že navrhovateľ ako oprávnený z exekučného konania vo veci sp. zn. 13Er/107/2005 pri poskytovaní úveru povinnému Z. P. neskúmal majetkovú a príjmovú situáciu povinného a bez akýchkoľvek zistení, či na strane povinného je majetková situácia taká, že je spôsobilý poskytnutý úver splácať, bez ďalších podmienok mu úver poskytol, avšak zo zmluvy o úver mal súd preukázané, že povinný nebol zákonným spôsobom oboznámený s podmienkami poskytnutia úveru a rovnako nemal vedomosť o ďalších dôležitých informáciách pre posúdenie prijateľnosti podmienok pre poskytnutie úveru, zmluvných podmienok a ďalších nákladov spojených s poskytovaným úverom.

Navrhovateľ, na ktorom je bremeno preukázania svojich tvrdení, predložením nespochybniteľných dôkazov o výške škody, ktorú si uplatňuje ako majetkovú škodu, bremeno tvrdenia neunesol a svoj nárok nepreukázal. Všeobecné tvrdenia o nákladoch, ktoré mal spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdavky spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Dokonca ani z exekučného spisu nevyplýva, že navrhovateľ akékoľvek urgencie súdu doručil.

V zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. súd konajúci o náhrade škody pri posudzovaní nároku na náhradu škody môže vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní len v prípade ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavovania sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré spočíva v zavinených prietahoch v konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa názoru súdu v tomto konaní nie je súd oprávnený preskúmať rýchlosť a efektívnosť konania v exekučnej veci I3Er/107/2005. Opačný názor by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať a konštatovať existenciu prietahov v konaní.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím podľa zák. č. 514/2003 Zb. z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť. Základným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím sú:

1/ porušenie právnej povinnosti orgánom verejnej moci, ktoré spočíva v nezákonnom rozhodnutí alebo nesprávnom úradnom postupe, pričom za nesprávny úradný postup sa považuje aj nečinnosť (prietahy § 3 ods. 1 písm. a/, b/ zák. č. 514/2003 Z. z., § 5 ods. 1, § 6, § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z.), 2/ vznik a existencia škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, 4, § 18 zák. č. 514/2003 Z. z. ako aj všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka), 3/ príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením povinnosti vznikla a k týmto bodom je treba uviesť, že v tomto prípade navrhovateľ tvrdil, že súd porušil svoje zákonné povinnosti: a) nesprávnym úradným postupom, ktorý spočíva v nečinnosti, prietahov v konaní, pretože poverenie na vykonanie exekúcie nevydal v zákonnej lehote 15 dní, ale až s omeškaním 11 mesiacov, b) nesprávnym úradným postupom súdu, nesprávnou aplikáciou zákona napriek žiadosti o vydanie poverenia na základe právoplatného exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, ktorý je rovnocenný s inými exekučnými titulmi, žiadosť o vydanie poverenia zamietol. Porušil tým zásadu právnej istoty a prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Následne okresný súd citoval ust. § 3 ods. 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ďalej uviedol, že všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup nemá právo konštatovať prietahy v konaní. Prietahy v konaní môžu byť konštatované, tak ako je uvedené vyššie v rámci vybavovania sťažností na prietahy v konaní v rámci disciplinárneho konania, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. Navrhovateľ uvedené dôkazy nepredložil. Tým nepreukázal prietahy v konaní, nesprávny úradný postup § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.

Súd poukázal na tú skutočnosť, že nie každý prietah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prietah v konaní. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR). Je potrebné skúmať všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prietahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prietahy, neefektívny postup (I.US 16/02, I.US 63/00). V danom prípade nešlo o taký prietah, aký má na mysli zákon a vzhľadom na náročnosť sporu, ktorý sa týkal posúdenia rozhodcovského rozsudku, súd ani nevyhodnotil, že by došlo k prerokovaniu veci bez zbytočného prietahu. Súdom mal ďalej preukázané, že navrhovateľ nespĺnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím, t. j. že nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie.

Vzhľadom na to, že všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikovaní logického výkladu je nadbytočné a nevhodné dokazovať splnenie ďalších podmienok. Súdom by mohol návrh zamietnuť pri nesplnení čo i len jednej podmienky. Preto nesplnenie ďalších dvoch podmienok súdom zdôvodnil nad rámec zákonnej povinnosti.

Z vykonaného dokazovania mal súd za to, že škoda je skutočná majetková ujma. V tomto konaní navrhovateľ nepreukázal vznik škody (majetkovej ujmy). Nepreukázal, v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť takto vymáhanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Tým nepreukázal, že škoda už vznikla. Nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinností odporcu. Vyúctované režijné

náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú a skutočnú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ je podnikateľský subjekt a náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Nie každý obchodný prípad podnikateľa musí byť ekonomicky výhodný. Podnikateľ znáša aj primerané podnikateľské riziko - možnosť ekonomického neúspechu obchodných prípadov.

Navrhovateľ v tomto prípade nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Návrh je v tomto smere všeobecný a nepreskúmateľný. Navrhovateľ nekonkretizoval, prečo samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadostučením. Navrhovateľ v návrhu vychádzal len z predpokladov a nepredložil žiadne dôkazy ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Všetky kritériá je potrebné vyhodnotiť z hľadiska navrhovateľa a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby a nie z hľadiska postavenia jednotlivých spoločníkov ako konateľov spoločnosti. Z úradnej činnosti súdu je známe množstvo úverov, ktoré navrhovateľ ako nebankový subjekt poskytuje, výška zmluvných pokút a zmluvných úrokov. Príjmy navrhovateľa z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať zásadný ekonomický dopad na navrhovateľa a jeho ďalšiu existenciu. Je preto povinnosťou navrhovateľa preverovať solventnosť subjektov (návratnosť), tak ako to robia iné bankové peňažné ústavy. Skutočnosť, že navrhovateľ poskytuje úvery bez zabezpečenia, bez preverenia solventnosti, nemožno vykladať na ľarchu odporcu. Súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 a 3 písm. b) zák. č. 514/2003 Z. z. a podmienky podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona písm. a), c), d) sa podľa názoru súdu nedajú vzťahovať na právnickú osobu ale iba na fyzickú osobu.

Rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka videl súd na strane navrhovateľa a nie na strane odporkyne, resp. konajúceho súdu. Navrhovateľ opakovane v rozpore so zákonom poskytoval úver osobám nedostatočne finančne zabezpečeným, opakovane poskytoval úvery v rozpore s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov. Takémuto konaniu súd nemôže poskytnúť právnu ochranu. Vyplýva to aj zo stanoviska, ktoré bolo oboznámené ako príloha k vyjadreniu žalovanej, keď Európska komisia má takéto poznatky, konkrétne o činnosti navrhovateľa. Nemožno konštatovať, že na strane navrhovateľa došlo k morálnej ujme, nemožno konštatovať, že postupom súdu bolo poškodené jeho obchodné meno vo vzťahu k existujúcim alebo potencionálnym spotrebiteľom, s ktorými uzavrel alebo uzatvára spotrebiteľské zmluvy. Práve naopak, toto dobré meno bolo poškodené samotnou činnosťou a zmluvnými podmienkami navrhovateľa, tak ako to vyplýva aj z príloh predložených odporcom vo svojom vyjadrení a z verejnej mienky, ktorá je už v súčasnej dobe notoricky známou. Súd bol toho názoru, že navrhovateľ svoje dobré meno poškodil sám svojou činnosťou v rozpore s predpismi na ochranu spotrebiteľa a obchodné meno navrhovateľa nepoškodil exekučný súd konajúci v tejto veci, ktorý rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi chrániacimi spotrebiteľa.

Súd na základe dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie druhej podmienky pre zodpovednosť za škodu za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie a to vznik a existenciu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom, podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi porušením právnych povinností (nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom) a škodou, ktorá mala vzniknúť navrhovateľovi porušením povinností. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamo príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu a tvrdenými prietahmi. Navrhovateľ nepreukázal, že bez vydania rozhodnutia exekučného súdu, bez tvrdení prietahov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody. Práve naopak, z viacerých prejednávanych vecí navrhovateľa z obdobného skutkového stavu, kedy sa na pojednávanie dostavili ako svedkovia povinní, ktorí boli v obdobnej situácii ako v tomto konaní povinný Z. P. mal súd preukázané, že navrhovateľ ako oprávnený z poskytnutého úveru si vôbec žiadnym spôsobom neoveroval, či uvedené osoby sú schopné poskytnuté úvery splatiť a či nie sú proti ním vedené rôzne ďalšie exekučné konania pre vymáhanie dlhov iných veriteľov. Navrhovateľ bol v tomto konaní povinný preukázať, že pred rozhodnutím exekučného súdu pred tvrdenými prietahmi bola majetková situácia povinného taká, že by umožnila uspokojenie pohľadávky navrhovateľa v celom rozsahu. Bol povinný preukázať, že len v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu došlo k takému zmenšeniu majetkovej príjmu povinného, ktorá znemožnila navrhovateľovi uspokojiť pohľadávku v celom rozsahu a spôsobila mu škodu. Toto dôkazné bremeno navrhovateľ neunesol a preto súd konštatoval, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností exekučného súdu a navrhovateľom tvrdenou škodou. Práve naopak, súd zaujal stanovisko, že odporca a v podstate Slovenská republika ako taká, nemôže suplovať splácanie úverov navrhovateľovi, ktorý

bez potrebnej opatrnosti dodržiavania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, primeraných a v súlade so zákonom poskytovaných úrokov a nákladov na takéto úvery, nemôže zodpovedať štát, ktorý podnikateľskému subjektu takýmto spôsobom, aký si uplatňuje navrhovateľ, ušlý zisk nahradil.

Úspešným účastníkom konania je odporca, ktorému patrí právo na náhradu trov konania (§ 142 ods. 1 O. s. p.). Tento si však náhradu trov konania neuplatnil a preto súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania neprisúdil.

Navrhovateľ bol oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh priamo zo zákona podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch. Výsledok konania je taký, že súd návrh voči odporcovi zamietol a nezaviazal ho ako úspešného účastníka konania s poukazom na § 2 ods. 2 poplatkového zákona k zaplateniu súdneho poplatku za návrh. Rovnako je zrejmé, že od poplatku je oslobodené celé konanie a nielen navrhovateľ, čo je ďalší dôvod, pre ktorý súd nezaviazal odporcu na zaplatenie súdneho poplatku za návrh.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, - rozhodoval vylúčený sudca, - súd I. stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, - neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, - doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy ktoré doteraz neboli uplatnené, - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti odporcu (správne malo byť uvedené navrhovateľa - poznámka odvolacieho súdu) a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal na to, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; - navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu;

- nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa navrhovateľa konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej navrhovateľ vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto

procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. navrhovateľ uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Navrhovateľ v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa navrhovateľa ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho, súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovateľ navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritorne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol návrh v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov: - na administratívne spracovanie textov urgencií, - na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, - na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevnikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navrhovateľ tvrdil, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Tvrdil, že predložil ako dôkaz o vzniku škody navrhovateľovi znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave. Je tak jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku v určenej výške. V tejto súvislosti vytýkal súdu, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Z tohto totiž jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Súčasťou znaleckého posudku sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, na úpravu informačného systému, nákladov na poštovné a na telekomunikačné služby.

K nemajetkovej ujme navrhovateľ uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné objektívne dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

K návrhu na prerušenie konania tvrdil, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu, práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej, o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Na podporu vedeného tvrdenia poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/, 2 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V súvislosti s navrhovateľom namietanou otázkou nestrannosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Navrhovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, na výzvu súdu v danej veci výslovne uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. nepodal (č.l. 10 spisu). Z obsahu spisu však zároveň vyplýva, že o skutočnostiach oznámených navrhovateľom v návrhu na začatie konania, pre ktoré mali byť sudcovia Okresného súdu Žilina z prejednávania a rozhodovania veci vylúčení, rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 6NcC/342/2013-19 zo dňa 28.03.2013 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Žilina JUDr. Anna Plichtíková, ktorej bola vec pridelená náhodným výberom prostredníctvom elektronickej podateľne je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, vedenej aktuálne na tamojšom súde pod sp. zn. 4C/194/2012 z dôvodu, že v exekučnej veci sp. zn. 13Er/107/2005 konala ako zákonná sudkyňa v exekučnom konaní, v ktorom mala byť navrhovateľovi podľa jeho tvrdení uvedených v žalobe spôsobená škoda. Sudcovia Okresného súdu JUDr. Jozef Korduliak, Mgr. Erika Dodulíková, JUDr. Milan Gylánik, Mgr. Andrea Kubjatková, Mgr. Zlatica Vysocká, Mgr. Richard Golis, JUDr. Adriána Pytliaková, PhD., Mgr. Alena Jančulová neboli vylúčení z prejednávania a rozhodovania danej veci. Uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 8NcC/426/2013-32 zo dňa 30.07.2013 sudkyňa Okresného súdu Čadca JUDr. Anna Hozáková a JUDr. Laura Žideková neboli vylúčené z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tamojšom súde pod sp. zn. 4C/194/2012. Následne bola vec náhodným výberom prostredníctvom elektronickej podateľne pridelená sudkyňi JUDr. Anne Hozákovovej (č.l. 36 spisu). Vo veci tak konala sudkyňa, u ktorej neboli zistené subjektívne ani objektívne hľadiská na naplnenie predpokladov v zmysle ust. § 14 ods. 1 O. s. p.

Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

V občianskom súdnom konaní súd postupuje tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov a vedie konanie tak, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb (§ 1, § 2 O. s. p.).

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým doložiť jeho správnosť, zároveň je prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Z hľadiska úplnosti odôvodnenia rozsudku sa žiada, aby odôvodnenie obsahovalo najmä stručné a výstižné prednesy účastníkov a ich konečné návrhy, dôkazy, o ktoré súd oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočností, ktoré mal preukázané, a právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Súdne rozhodnutie musí byť presvedčivé, z jeho odôvodnenia musia logicky, jasne a zrozumiteľne vyplývať odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokom a obranou proti tomuto nároku.

Základné právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby postup a rozhodnutia všeobecných súdov boli preskúmateľné, aby ich rozhodnutia obsahovali dostatok relevantných dôvodov objasňujúcich výroky a súčasne aby také rozhodnutia neboli arbitrárne (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03).

Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia súdu prvého stupňa dospel k záveru, že rozhodnutie prvostupňového súdu nespĺňa kritéria ustanovené v § 157 ods. 2 O. s. p.

Preskúmaním spisového materiálu odvolací súd zistil, že navrhovateľ sa domáhal na odporcovi náhrady majetkovej škody v sume 175 eur a nemajetkovej ujmy v sume 553,20 eur, ktorá mu mala vzniknúť ako následok nesprávneho úradného postupu exekučného súdu - Okresného súdu Čadca, ktorý nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase (do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora). Tvrdil, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietiahmi.

Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia (strana 11) uvádza: „v tomto prípade navrhovateľ tvrdil, že súd porušil svoje zákonné povinnosti: a/ nesprávnym úradným postupom, ktorý spočíva v nečinnosti, prietahov konaní, pretože poverenie na vykonanie exekúcie nevydal v zákonnej lehote 15 dní, ale až s omeškaním 11 mesiacov, b/ nesprávnym úradným postupom súdu, nesprávnou aplikáciou zákona napriek žiadosti o vydanie poverenia na základe právoplatného exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, ktorý je rovnocenný s inými exekučnými titulmi, žiadosť o vydanie poverenia zamietol. Porušil tým zásadu právnej istoty a prekážku právoplatne rozhodnutej veci“.

Odvolací súd porovnávajú obsah návrhu navrhovateľa a odôvodnenie rozhodnutia súdu konštatoval rozpor v jeho obsahu. V danej veci sa mal navrhovateľ domáhať náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Čadca, ktorý podľa neho nerozhodol o žiadosti o zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote, pričom z odôvodnenia rozhodnutia súdu by malo vyplývať, že sa zaoberal nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v oneskorenom rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia. Okrem toho v odôvodnení rozhodnutia (strana 13) súd konštatuje, že mal ďalej preukázané, že navrhovateľ neplnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím, t.j. že nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie. Opäť nie je zrejmé z akého dôvodu sa súd zaoberal aj nezákonným rozhodnutím a ak áno, ktorým. Napokon z odôvodnenia rozhodnutia nevyplývajú žiadne skutkové zistenia majúce vyplývať z

vykonaného dokazovania k posúdeniu či došlo alebo nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany okresného súdu v označenej exekučnej veci.

Za tohto stavu potom odvolací súd považoval rozsudok okresného súdu hlavne za zmätočný, nedostatočne odôvodnený a preto nepreskúmateľný. Nedôvodným bolo preto zaoberať aj ďalšími predpokladmi zodpovednosti za škodu (vznik škody, príčinná súvislosť). Uvedeným postupom preto súd obmedzil navrhovateľa v jeho práve na spravodlivé konanie a pri podaní opravného prostriedku vo vzťahu k zákonom vymedzeným odvolacím dôvodom, v dôsledku čoho mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí si okresný súd ujasní rozhodné skutočnosti, ktoré sú dôvodom podania návrhu navrhovateľa. Navrhovateľovi doručí aj vyjadrenie odporcu z č.l. 44 spisu. Dokazovanie vykoná okrem pripojenia celého spisového materiálu Okresného súdu Čadca sp. zn. 13Er/107/2015 aj prečítaním rozhodných listín z tohto spisu a to v zmysle ust. § 129 O. s. p. (zachytenie tejto skutočnosti /vykonanie listinného dôkazu/ do zápisnice o pojednávaní tak, aby bolo zrejmé, ktoré konkrétne listinné dôkazy a akým spôsobom boli na pojednávaní vykonané). Zistené skutočnosti okresný súd vyhodnotí a vec právne posúdi podľa zákonných ustanovení platných v čase vzniku škody. Písomne vypracované rozhodnutie náležite odôvodní podľa kritérií uvedených v ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách prvostupňového a odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerov hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.